

и фелдшерътъ бѣха отишли на парахода да се осведомятъ за разклатеното здраве на съръ Джонъ Дависонъ Рокфелеръ и да разбератъ, дали изобщо ще се разтоваря новъ петролъ за запустѣлата фабрика.

Привечеръ Богданъ среща Марта. Разказа ѝ новинитѣ отъ днешния день и тя безкрайно се зарадва, че той ще се върне пакъ въ фабриката. За първи пжтъ го улови подъ ржка и мина съ него като сжщинска годеница презъ цѣлото пристанище.

— Богдане! — заговори весело тя. — Искамъ нѣщо да ти предложи. Моторницата утре ще работи ли?

— Ще отведе праздни мауни на държавната кариера отвждъ залива. Къмъ десетъ часа ще заминемъ. Следъ обѣдъ ще се върнемъ. И — баста море!

— Може ли да ни заведе до Созополъ, при мама? Искамъ да те запозная съ нея. Искамъ да видишъ нашата кжща.

— Може.

Събужда се на утрото въ недѣля съ съзнанието, че до тая нощъ не знаеше, какво е истински сънъ. Откакъ се помни е спалъ зле, малко, неспокойно. Рѣдко сънътъ е бивалъ за него истинска почивка. Лѣгалъ е въ мрака на нѣкоя премрежена съ паяжина барака или въ люлката си въ душното моряшко помѣщение, склопвалъ е очи и е чакалъ да дойде сънътъ. А тая нощъ си легна, изтегна се на гръбъ, почувствува съвсемъ близко до себе си нѣкакво тихо, младо щастие и се унесе, каточе почиваше следъ далеченъ пжтъ. Събуди се рано, но не скочи уплашено като другъ пжтъ, а скръсти ржце подъ главата и потърси деня въ прозореца. Належа се